

Arrest

nr. 220 440 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 december 2008 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk bevonden en wordt hij in het bezit gesteld van een attest

van immatriculatie (A.I.) model A, in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 31 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tevens wordt een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt voormelde beslissingen van 31 augustus 2010 bij arrest met nummer 57 077 van 28 februari 2011. Op 10 augustus 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. De Raad verwerpt op 23 april 2012 bij arrest met nummer 79 967 het ingediende beroep.

Verzoeker dient op 22 januari 2013 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op dezelfde dag wordt een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 oktober 2013 worden voormelde beslissingen van 21 februari 2013 ingetrokken. De Raad verwerpt op 2 december 2013 bij arrest met nummer 114 932 het annulatieberoep. Op 14 oktober 2013 wordt de aanvraag ingediend op 22 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Op 22 maart 2018 vernietigt de Raad bij arrest met nummer 124 711 voormelde beslissingen van 14 oktober 2013. Op 16 juni 2014 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, waarna de Raad deze beslissing vernietigt op 22 maart 2018 bij arrest met nummer 201 488.

Op 9 april 2018 vraagt de ambtenaar-geneesheer aan verzoeker om bijkomende medische stukken over te maken.

Op 24 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 23 april 2018 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 27 juni 2018 wordt voormelde aanvraag van 22 januari 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 3 oktober 2018 wordt die beslissing, waartegen een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad, ingetrokken. Op 24 oktober 2018 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard, ter kennis gebracht op 21 november 2018. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*EI Y., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te AL HOCEIMA op (...)1974
adres: (...) ANTWERPEN*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door E. Y. M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 19.10.2018)

Derhalve 1)

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: 29 juli 1991), van de formele motiveringsverplichting en van "het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Enig middel

Genomen uit de schending van artikel 9ter, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de formele motiveringsverplichting en uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat in het advies van de arts-adviseur, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, niet wordt gemotiveerd of verzoeker in zijn herkomstland de zowel door de behandelend arts als door de arts-adviseur noodzakelijk geachte mantelzorg zal kunnen bekomen

En doordat de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris totaal voorbijgaan aan de argumentatie inzake mantelzorg die verzoeker in de annulatieprocedure gekend onder RvV 224.520 had ontwikkeld

Terwijl een onderzoek in het licht van artikel 9ter inhoudt dat nagegaan wordt of alle aspecten van de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn, met inbegrip van mantelzorg

En terwijl een standaardmotivering inzake het waarschijnlijk zijn van de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen niet kan volstaan als antwoord op een uitdrukkelijk geformuleerde noodzaak aan mantelzorg wegens het ontbreken van zelfredzaamheid

En terwijl in het verzoekschrift ex artikel 9ter was aangegeven dat verzoeker het voorwerp had uitgemaakt van gedwongen opnames (collocatie) door beslissingen van de vrederechter

En terwijl er op een overheid die geconfronteerd wordt met een uitgewerkt bezwaar vanwege de rechtsonderhorige, een aangescherpte verplichting tot motivering rust

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepalingen, van de genoemde verplichting en van genoemd beginsel

Toelichting:

1. In het gedetailleerd medisch getuigschrift van 17 april 2018, opgesteld door psychiater dr. Libbrecht, staat onder punt B vermeld dat mantelzorg voor verzoeker “absoluut nodig” is, en dat er sprake is van “zeer beperkte zelfredzaamheid”.

Onder punt F van genoemd gedetailleerd medisch getuigschrift vermeldt de behandelend arts-psychiater dat “toezicht mantelzorgers” medisch vereist is.

De aard van de opvolging door mantelzorgers staat te lezen in het attest van 18 april 2018, gevoegd als bijlage bij meergenoemd gedetailleerd medisch getuigschrift:

“Hij heeft nood aan intensieve ondersteuning door mantelzorgers en hulpverlening”.

In het verzoekschrift ex art. 9ter dd. 21 januari 2013 stond te lezen:

“De opname was gedwongen: de vrederechter van het eerste kanton Antwerpen heeft bij vonnis van 23 december 2011 de inobservatiestelling (collocatie) van verzoeker bevolen voor een duurtijd van 40 dagen. Bij vonnis van 13 januari 2012 werd een verder verblijf van verzoeker in het psychiatrisch ziekenhuis bevolen voor een periode van 6 maanden”.

Bij het verzoekschrift waren de beslissingen van de vrederechter als overtuigingsstukken gevoegd.

De vrederechter nam de beslissingen omdat de geestestoestand van verzoeker “inderdaad zijn gezondheid en veiligheid ernstig in gevaar brengt” (motivering van het vonnis van 23 december 2011).

2. De arts-adviseur weerhoudt de “nood aan mantelzorg gezien de beperkte zelfredzaamheid” in zijn advies.

Maar de arts-adviseur onderzoekt verder niet of dit aspect van de behandeling, welke door de behandelend arts-psychiater als medisch vereist werd aangeduid, beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

De arts-adviseur overweegt onder de titel Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst wel als volgt:

“Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp”.

Het is maar de vraag of deze passage van het advies kan gezien worden als een antwoord op de vraag of de specifieke mantelzorg die verzoeker behoeft (intensieve ondersteuning door mantelzorgers), in het herkomstland aanwezig is.

Het betreft immers een absolute standaardmotivering die in elk advies over een aanvraag ex artikel 9ter valt terug te vinden (zoals uw Raad reeds vaststelde in arrest nr. 199 080 van 31 januari 2018):

“De nood aan mantelzorg wordt eveneens door de arts-adviseur weerhouden. Hij stelt immers in het advies dat “zijn directe omgeving” kan instaan voor de nodige mantelzorg. Anderzijds stelt het advies verder “overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko – het land waar hij tot 2006 verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen”. In dit uitzonderlijk dossier van een in het verleden reeds gevaarlijk gebleken ernstig schizofrene man, kan de Raad het betoog volgen dat deze gestandaardiseerde motieven in casu niet draagkrachtig zijn. Zelfs al erkent verzoeker dat hij nog familieleden heeft uit verre bloedlijnen in Marokko, dan nog blijkt eveneens dat de arts-adviseur zelf verwijst naar de noodzaak aan mantelzorg uit “zijn directe omgeving”. De psychiater heeft het heel nadrukkelijk over de nood aan mantelzorg door de moeder en de zussen. Zoals blijkt uit een synthesesnota in het administratief dossier, is de gemachtigde zich eveneens bewust van de noodzakelijke mantelzorg geboden door de moeder en zussen voor de nodige structuur en toezicht. Uit die nota blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoeker aanvankelijk werd behandeld zonder gedwongen statuut, maar aangezien dit meermaals fout liep, er werd ingegrepen via justitie. De inobservatiename werd gevorderd waardoor verzoeker reeds verschillende malen terecht kwam in een gesloten instelling na vonnissen van de vrederechter van Aalst. De synthesesnota stelt

uitdrukkelijk “Broer, moeder en zussen van betrokkene verblijven allen legaal in België en zorgen voor de nodige structuur en toezicht.” En verder “toezicht via justitie en mantelzorg door naaste familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten”. Verder stelt de Raad vast dat ook de vonnissen van de vrederechter zich in het administratief dossier bevinden, waarin het gevaar voor verzoeker zelf en derden voortvloeiend uit concreet bedreigende feiten wordt erkend. In de aanvraag van 25 maart 2015 werd hier inderdaad ook naar verwezen, evenals naar het belang van de legaal in België verblijvende moeder en zussen. In deze uitzonderlijke situatie kan de Raad het verweer in de nota dan ook niet volgen dat de familieleden uit de verre bloedlijn zouden moeten beschouwd worden als de “directe omgeving” die de nodige mantelzorg op zich zouden kunnen nemen, laat staan eventuele vrienden of kennissen. Dit standpunt is in dit uitzonderlijk geval kennelijk onredelijk. Nu de noodzaak aan mantelzorg door de directe omgeving zowel door de arts-adviseur wordt erkend als heel nadrukkelijk door de behandelende psychiater wordt benadrukt en de gemachtigde ook blijkens het administratief dossier nadrukkelijk de rol van de naaste familieleden in België voor de structuur en toezicht erkent, is het advies van de arts-adviseur niet draagkrachtig gemotiveerd.

Nu de bestreden beslissing steunt op dit advies, is de bestreden beslissing eveneens met een motiveringsgebrek behept, dat op zich leidt tot de nietigverklaring ervan.

[...]

De motivering is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt in de aangegeven mate aangenomen. Ook de materiële motiveringsplicht is geschonden”.

(RvV nr. 199 080 van 31 januari 2018)

Er werd derhalve door de arts-adviseur geen rekening gehouden met de specificiteit van de situatie van verzoeker, zowel voor wat betreft de uitgesproken nood aan mantelzorg wegens ernstig gebrek aan zelfredzaamheid, als voor wat betreft de aard van de te bieden zorg (intensieve ondersteuning door mantelzorgers).

Ook blijkt niet dat de vroegere vonnissen van de vrederechter, waarbij tot de gedwongen opname van verzoeker werd beslist om reden van het gevaar van zijn toestand voor zijn gezondheid en veiligheid, bij het beslissingsproces betrokken werden (de arts-adviseur vermeldt ze in ieder geval niet in zijn advies, want hij beperkt zich uitdrukkelijk tot medische stukken).

Verzoeker verblijft in België bij zijn ouders, die de Belgische nationaliteit bezitten. De arts-adviseur wist dat misschien niet, maar de gemachtigde van de Staatssecretaris, die de bestreden beslissing genomen heeft, kon er bij nazicht van het administratief dossier niet naast kijken, nu verzoeker al meerdere malen een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als descendant ten laste van zijn Belgische moeder (aanvragen telkens afgewezen, laatste keer bij beslissing van 23 april 2018).

In de nota met opmerkingen bevestigt verwerende partij de afgifte van een bijlage 19ter op 24 oktober 2017 en van een bijlage 20 op 23 april 2018, beide in het kader van de procedure gezinshereniging met een Unieburger (in casu met een Belg).

De dichtste familie van verzoeker verblijft derhalve in België, zodat het standaardmotief van het advies erop zou neerkomen dat een eventueel verder familielid in Marokko, dat verzoeker al minstens 15 jaar niet gezien heeft, bereid zou moeten zijn om intensieve mantelzorg op zich te nemen.

Het is duidelijk dat het advies, en daarmee de bestreden beslissing, niet gesteund is op draagkrachtige motieven op dit punt, en daardoor de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepalingen en de genoemde verplichting en het genoemde beginsel schendt.

3. Verzoeker had het op dit punt volledig gelijklopende advies van de arts-adviseur dd. 21 juni 2018 reeds bekritiseerd in zijn beroepsschrift van 3 september 2018.

Het door verzoeker ingestelde annulatieberoep gaf vervolgens aanleiding tot intrekking van het bestreden onderdeel van de beslissing van 27 juni 2018.

Er kan dus worden aangenomen dat minstens de gemachtigde van de Staatssecretaris, die tot intrekking had beslist, zich bij het nemen van de nieuwe, thans bestreden beslissing, bewust was van de door verzoeker geuite kritiek.

Dit blijkt niet het geval te zijn, nu de thans bestreden beslissing berust op een op dit punt ongewijzigd advies van de arts-adviseur.

Het is wel zo dat in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staat dat er geen rekening werd gehouden "met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige stukken en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken".

Los van de vraag of een overheid die partij is geweest bij een procedure voor een administratieve rechtbank, en die minstens via haar raadsman kennis heeft kunnen nemen van de op de griffie ter inzage liggende stukken, nog wel met kennis van zaken kan beslissen zonder deze stukken bij het beslissingsproces te betrekken, c.q. zonder om de overmaking ervan te verzoeken bij de rechtsonderhorige, lijkt het in ieder geval zo te zijn dat die overheid de argumentatie waarvan zij kennis heeft gekregen doordat de griffie haar een kopie van het beroepsschrift heeft overgemaakt, niet kan negeren zonder het motiveringsbeginsel te schenden.

Het advies van de arts-adviseur dd. 19 oktober 2018 beantwoordt het eerste middel dat verzoeker in zijn beroepsschrift van 3 september 2018 heeft ontwikkeld. Het blijkt dus dat zowel de arts-adviseur als de gemachtigde van de Staatssecretaris op de hoogte waren van de grieven van verzoeker zoals uitgewerkt in het beroepsschrift.

Verzoeker had erop gewezen, met verwijzing naar rechtspraak van uw Raad, dat een standaardmotivering inzake het vermoeden van aanwezigheid van mantelzorgers in het herkomstland, bezwaarlijk kan volstaan wanneer de nood aan mantelzorg concreet wordt geduid in de medische stukken.

Dat er totaal voorbijgegaan wordt aan de argumentatie van verzoeker in het tweede middel van zijn beroepsschrift dd. 3 september 2018, kan dan niet anders uitgelegd dan als een manifest motiveringsgebrek: zelfs al waren de arts-adviseur en de gemachtigde niet overtuigd van de gegrondheid van de in dat middel ontwikkelde grief, dan nog rustte op hen een aangescherpte motiveringsverplichting, gelet op de argumentatie van de rechtsonderhorige waarvan zij kennis hadden genomen.

"Samenvattend kan men stellen dat het in beginsel volstaat wanneer de beslissing op zich afdoende gemotiveerd is. Het bestuur hoeft niet in extenso te antwoorden op alle door de bestuurde ingeroepen argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard. De omvang van de motiveringsplicht zal uiteraard afhangen van de inhoud, het belang, de pertinentie en de gedetailleerdheid van de aangevoerde bezwaren (zie RvS 9 juni 1993, nr. 43.260). Als de betwisting over een precies punt gaat en de betrokkene hierover bepaalde argumenten laat gelden, lijkt de Raad van State te eisen dat de motivering maar afdoende is indien de beslissing op dit punt ingaat (RvS 12 november 1992, nr. 41.055, NV Syndikaat Machiensteen".

(I. OPDEBEEK & A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK & A. COOLSAET (ed.), Formele motivering van bestuurshandelingen, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure 20013, p.162, nr.53)

De schending van de formele motiveringsverplichting blijkt.

4. In de nota met opmerkingen geeft verwerende partij een theoretische en algemene uiteenzetting over de draagwijdte van de formele motiveringsverplichting.

Volgens verwerende partij volstaat het om aan deze verplichting te voldoen dat de motieven van de bestreden beslissing kenbaar zijn voor de rechtsonderhorige. De motivering moet hem in staat stellen om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gebaseerd.

Verwerende partij stelt dat de wettelijke vereiste dat de motivering afdoende moet zijn, betekent dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het gewicht van de beslissing.

Aldus beperkt verwerende partij het begrip "afdoende" tot één aspect ervan, waarmee voorbij gegaan wordt aan de draagkrachtvereiste die eveneens in dit begrip vervat zit.

Draagkrachtig zijn betekent dat de motivering de bestreden beslissing moet verantwoorden. De wet motivering bestuurshandelingen beoogt niet alleen om informatie te verstrekken aan de rechtsonderhorige, maar ook om het administratief en juridictioneel toezicht mogelijk te maken: of algemene beginselen die aan het bestuursoptreden ten grondslag liggen, zoals het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel, zijn in acht genomen, kan dan in de eerste plaats nagegaan worden aan de hand van de in de beslissing uitgedrukte motieven.

Hoewel er op het bestuur geen motiveringsverplichting rust die gelijkstaat met de verplichting tot motivering van juridictionele beslissingen, dient de formele motivering toch extra aandacht en zorg te krijgen in aanwezigheid van door de bestuurde aangevoerde bezwaren of verweermiddelen.

"De Wet Motivering Bestuurshandelingen verplicht de beroepsinstantie er evenwel niet toe expliciet te antwoorden op alle in het beroepsschrift verwoorde grieven. Uit de beslissing moet wel blijken dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk onderzocht en in de besluitvorming betrokken is (RvS 14 oktober 1997, nr. 86.843, Van Espen; RvS 19 februari 2009, nr. 190.638, Quets; RvS 23 april 2009, nr. 192.583, Buysse; RvS 1 februari 2010, nr. 200.310, Van Assche; RvS 11 februari 2010, nr. 200.756, Van Langehove; RvS 20 mei 2010, nr. 204.183, Delahaye, RvS 7 juni 2010, nr. 204.845, Meerts, RvS 3 april 2012, nr. 218.806, Goffart). Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen (RvS 11 februari 2008, nr. 179.590, Aquesbi; RvS 9 december 2008, nr. 188.647, Conings; RvS 9 juli 2009, nr. 195.199, Breyne; RvS 22 juni 2011, nr. 214.043, Mary). Er moet alleszins een antwoord volgen op cruciale argumenten (RvS 6 november 2008, nr. 187.778, Dejaeghere) of die grieven die, mochten ze terecht blijken, tot een andersluidend eindoordeel zouden kunnen leiden (RvS 11 mei 2006, nr. 158.638, Devos e.a.; RvS 2 oktober 2008, nr. 186.810, Van Parys)".

(I. OPDEBEEK & A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK & A. COOLSAET (ed.), Formele motivering van bestuurshandelingen, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure 20013, p.161, nr.52)

Uit de motivering van de bestreden beslissing, die berust op het advies van de arts-adviseur en die dat advies overneemt, valt geenszins op te maken dat er rekening werd gehouden met de argumenten die verzoeker had laten gelden inzake de noodzaak tot mantelzorg.

Het advies van de arts-adviseur is op dit punt immers niet gewijzigd ten opzichte van het vorige advies: de standaardmotivering van het vorige advies wordt gewoon hernomen.

De schending van de formele motiveringsplicht blijkt.

5. Verwerende partij tracht in de nota met opmerkingen onder deze evidentie uit te komen door erop te wijzen dat de vorige beslissing dd. 27 juni 2018 werd ingetrokken. De intrekking van de beslissing zou volgens verwerende partij ook het advies, waarmee de beslissing één geheel vormde, uit het rechtsverkeer hebben doen verdwijnen.

De vraag stelt zich dan of de intrekking van een beslissing over een aanvraag ex artikel 9ter noodzakelijkerwijs de intrekking van het advies van de arts-adviseur inhoudt. Is dat eigenlijk wel mogelijk, een advies intrekken? En wie moet dat dan doen?

Inzoverre het negatief advies van de arts-adviseur in de gegrondheidsfase als bindend voor de gemachtigde wordt beschouwd (RvS 11 juni 2013, nr. 223.806), is het advies een voorbeslissing en aldus vatbaar voor intrekking.

Maar het staat volgens verzoeker niet aan de gemachtigde om een advies, verstrekt door de arts-adviseur, op eigen houtje in te trekken. De wet (artikel 9ter, §1n 5e lid vreemdelingenwet) verleent de

bevoegdheid om een medische beoordeling te maken en een advies op te stellen uitdrukkelijk aan de ambtenaar-geneesheer. Houdt het opstellen van een nieuw advies door de arts-adviseur dan de impliciete intrekking van het vorige advies in?

Deze kwestie is echter niet relevant voor de beoordeling van de naleving van de formele motiveringsverplichting. Immers, wat niet is verdwenen door enige beslissing tot intrekking, is de argumentatie van verzoeker in zijn beroepsschrift dd. 3 september 2018, waarvan de gemachtigde uiteraard kennis had, of moest hebben, bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het is op die argumentatie dat bij het proces dat geleid heeft tot de thans bestreden beslissing, een antwoord had moeten geformuleerd worden, minstens impliciet, hetgeen niet het geval is.

Schending van de formele motiveringplicht.

6. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat de arts-adviseur wel degelijk rekening heeft gehouden met de vastgestelde nood tot mantelzorg, nu in het advies wordt gesteld dat in het herkomstland thuiszorg beschikbaar is.

Verwerende partij geeft aan het begrip mantelzorg een betekenis die het niet heeft.

Thuiszorg kan niet gelijkgesteld worden met mantelzorg: thuiszorg is dienstverlening van medische aard door medische professionals, terwijl mantelzorg niet-medische zorg is die door naasten van de patiënt wordt geboden op vrijwillige en informele basis.

Dit blijkt duidelijk uit de definitie (stuk 4) gegeven op website van het Netwerk voor mantelzorgers, van maandag tot zondag www.ma-zo.be:

“Mantelzorg gaat om extra zorg.

Als mantelzorger neem je taken over van iemand die dat zelf niet (meer) kan. Dat kan van alles zijn: huishoudelijke taken, persoonsverzorging, emotionele of administratieve ondersteuning.

Mantelzorg wordt niet verleend binnen het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk.

Mantelzorg wordt gegeven door één of meerdere personen. Eén zorgbehoevende persoon kan meerdere mantelzorgers hebben.

Mantelzorg vloeit voort uit de sociaal-emotionele relatie die iemand heeft met de persoon voor wie hij zorgt. Anders gezegd: als mantelzorger heb je met diegene voor wie je zorgt een persoonsgebonden relatie. Je houdt van die persoon en je voelt je moreel verplicht om de zorg op te nemen. Die band tussen jullie was er ook al voor er van een zorgsituatie sprake was.

Mantelzorg is geen synoniem voor thuiszorg. Je kan best ook mantelzorger zijn voor iemand die in een residentiële setting verblijft, bijvoorbeeld in een woonzorgcentrum”.

De arts-adviseur vermeldt thuiszorg in een opsomming van medische zorgen die beschikbaar in het thuisland worden bevonden:

“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 44, afkomstig uit Marokko zonder problemen kan behandeld worden in zijn thuisland gezien opvolging door psychiaters, psychologen, eventuele opnamemodaliteiten in een beschermde omgeving evenals thuiszorg beschikbaar zijn, alsook de noodzakelijke medicatie olanzapine en clozapine. In het kader van de medicamenteuze therapie zijn bloedanalyse[s] beschikbaar voor het controleren van de medicatie en de biologie”.

Het verweer betreft een post factum-motivering van de bestreden beslissing, die deze niet kan schragen.

7. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat de arts-adviseur wel degelijk rekening zou gehouden hebben met de gedwongen opnames van verzoeker in het verleden, nu hiervan melding zou zijn gemaakt in het advies.

De arts-adviseur lijst de medische stukken op waarop het advies is gebaseerd, en daaronder worden meerdere opname-attesten vermeld.

Wat echter niet is aangegeven in het advies, is dat het meermaals om gedwongen opnames ging, na beslissing van de vrederechter, omdat de geestestoestand van verzoeker een gevaar voor zichzelf uitmaakte.

Zoals in het hoger geciteerde arrest nr. 199.080 van uw Raad werd aangegeven, rust er op de mantelzorg van een dergelijke geesteszieke ook een rol van toezicht, hetgeen de nood aan mantelzorg nog explicieter maakt, hetgeen van belang is voor wat betreft de persoon van de mantelzorger, die niet eender wie kan zijn, doch slechts iemand met een nauwe band met verzoeker.

Ook dit verweer faalt.

8. Verzoeker wijst erop dat zijn medische toestand niet is gestabiliseerd.

Omwille van therapieresistentie werd het medicatieschema van verzoeker gewijzigd en werd overgeschakeld op het – gevaarlijke - medicijn Leponex (farmaceutische stof: clozapine), in hoge dosissen.

Ook de behandeling met Leponex, laatste redmiddel wanneer alle andere antipsychotica falen, levert geen klachtenvrije geestgesteldheid op.

In november 2018 werd verzoeker tijdelijk opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg te Antwerpen, op de afdeling psychosezorg A. Verzoeker kreeg ontslag op 29 december 2018 (stuk 5).

Het opnameverslag beschrijft de toestand van verzoeker:

“Sinds de Leponex toegevoegd is aan het behandelingschema, zijn de hallucinaties draaglijker maar nog dagelijks aanwezig.

De dosage van de medicatie is heel hoog maar absoluut nodig. Op dit moment is hij nog nooit vrij geweest van psychotische symptomen. De Leponex vergt een nauwgezette controle van de witte bloedcellen gezien het risico op agranulocytose”.

Aan verzoeker wordt een GAF (Global Assessment of Functioning)-score toegekend van 45. Dit staat gelijk met het aanwezig zijn van “Ernstige symptomen of ernstige beperkingen in sociaal functioneren, op het werk of op school”.

De uitgesproken nood aan intensieve mantelzorg blijft derhalve zeer actueel.

Het enig middel is gegrond.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt.

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat voorbijgegaan werd aan de nood aan mantelzorg. Een standaardmotivering m.b.t. de waarschijnlijkheid van aanwezigheid van familie of vrienden in het herkomstland, kan volgens hem niet volstaan. In zijn aanvraag had hij vermeld dat hij het voorwerp had uitgemaakt van gedwongen opnames.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nadat de ambtenaar-geneesheer een uitgebreid advies opstelde aangaande de aandoening van verzoeker. Het advies maakt één geheel uit met de bestreden beslissing en luidt onder meer als volgt:

“(…)In samenvatting van de aangeleverde medische stukken kunnen we het volgende besluiten:

- Het gaat hier over een man van 44 jaar gekend sinds 2005 met schizofrenie
- Hij werd verschillende malen opgenomen in de psychiatrie, laatste maal in 2014, en wordt sindsdien ambulant opgevolgd
- Zijn diagnose blijft dezelfde met paranoïde schizofrenie zonder positieve evolutie
- Als medicatie neemt hij heden:

o Zyprexa (...)

o Leponex: (...)

- Hij heeft nood aan mantelzorg gezien de beperkte zelfredzaamheid

In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld.

Beschikbaarheid van de zogen en van de opvolging in het land van herkomst:

ER werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (...))

3. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is (...)

4. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 44, afkomstig uit Marokko zonder problemen kan behandeld worden in zijn thuisland gezien opvolging door psychiaters psychologen, eventuele opnamemodaliteiten in een beschermde omgeving evenals thuiszorg beschikbaar zijn, alsook de noodzakelijke medicatie olanzapine en clozapine. In het kader van de medicamenteuze therapie zijn bloedanalyse beschikbaar voor het controleren van de medicatie en de biologie.

Toegankelijkheid (...)

In 2002, na akkoorden met de WHO, stemde Marokko wet 65-00, die een universeel systeem van gezondheidszorg verzekerde voor iedereen.

In Marokko bestaan er twee naast elkaar staande systemen van gezondheidszorg namelijk:

(...)

In maart 2015 was 58% van de bevolking reeds aangesloten bij één van de twee systemen.

(...)

Specifiek voor betrokkene kunnen we stellen dat hij geen persoonlijke bewijzen voorligt die aantonen dat hij geen toegang heeft tot de nodige zorg in het land van herkomst.

(...)

Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren.(...)”

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er geen rekening zijn gehouden met de nood aan mantelzorg, nu de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat uit onderzoek is gebleken dat thuiszorg ook beschikbaar is en dit niet wordt tegengesproken door verzoeker.

Waar hij verwijst naar zijn gedwongen opnames in het verleden, dient opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer hier ook melding van maakte en dat hij vaststelde dat opnamemodaliteiten in een beschermde omgeving ook beschikbaar zijn. Die vaststelling wordt evenmin tegengesproken of weerlegd door verzoeker.

Waar hij stelt dat hij een vorig advies reeds bekritiseerd had in een vorig verzoekschrift, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van 27 juni 2018 wat één geheel vormde met het vorige advies, uit het rechtsverkeer verdwenen is en verzoeker er zich ook niet meer dienstig op kan roepen.

Waar verzoeker stelt dat de waarschijnlijkheid dat hij in het herkomstland nog familie en vrienden heeft waarop hij zich kan beroepen, niet zou volstaan, laat hij na aan te tonen dat die waarschijnlijkheid niet correct zou zijn.

Nu verzoeker niet aantoont dat hij niemand meer zou hebben in zijn herkomstland op wie hij tijdelijk beroep zou kunnen doen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij is overgegaan tot die vaststelling. Verzoeker gaat er verkeerdelijk vanuit als zou die passage enkel betrekking hebben op de mantelzorg, terwijl wel degelijk, zoals reeds supra uiteengezet, werd aangetoond dat de thuiszorg beschikbaar is in het herkomstland.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De artikelen bepalen dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Hoewel de gemachtigde van de staatssecretaris niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voormelde beoordeling vindt plaats in het licht van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert en waarop de bestreden beslissing wordt gesteund.

Artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Het vijfde lid van voormelde bepaling luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van deze bepaling, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien zou blijken dat aan het advies van de arts-adviseur een motiverings- en/of zorgvuldigheidsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiverings- en/of zorgvuldigheidsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 oktober 2018 waaraan de bestreden beslissing, luidens de bewoordingen ervan, volledig is opgehangen. Dit medisch advies luidt als volgt:

“NAAM: E. Y., M. (R.R.: ...)

Mannelijk

Nationaliteit: Marokko

Geboren te Al Hoceima op (...)1974

Adres: (...) Antwerpen

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22-1-2013.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 12-12-2012 van Dr. E., huisarts, met de volgende informatie: ◦ Psychotische decompensatie op basis van schizofrenie behandeld met seroquel» zyprexa, redomex en impr?*
- Attest van Dr. E. d.d. 10-10-2012 dat betrokkene in behandeling is sinds 21-9-2005-voor schizofrenie*
- Attest van opname psychiatrie van 29-2-2012 tot 31-5-2012*
- Attest van Dr. E. d.d. 19-11-2012 dat betrokkene in behandeling is*
- Dubbel opnameverslag psychiatrie*
- Raadpleging cardiologie d.d. 1-3-2012: geen bijzonderheden*
- Opname psychiatrie van 23-2-2011 tot 25-2-2011, ontslag op eigen initiatief*
- Attest van opname van 17-12-2011 tot 31-5-2012*
- Opnameverslag psychiatrie 17-12-2011 tot 31-5-2012: schizofrenie van het paranoïde type*

Een actualisatie werd opgevraagd:

- Standaard medisch Getuigschrift d.d. 17-4-2018 van Dr. L. psychiater met de volgende informatie:*
 - Schizofrenie sinds 2005 met verschillende opnames , ambulante opvolging sinds 2014*
 - Zeer beperkte zelfredzaamheid met nood aan mantelzorg*
 - Medicatie Laponex, Zyprexa*
- Dubbel opnameverslag 2011*
- Dubbel opnameverslag 2012*
- Opnameverslag 7-4-2014 tot 14-11-2014: psychotische decompensatie op schizofrenie*
- Opnameverklaring van 2014*
- Attest d.d. 18-4-2018 dat betrokkene geregeld gevolgd wordt op dienst psychiatrie*
- Schrijven van advocaat met volledig dubbel van actualisatiedossier*

In samenvatting van de aangeleverde medische stukken kunnen we het volgende besluiten:

- Het gaat hier over een man van 44 jaar gekend sinds 2005 met schizofrenie
- Hij werd verschillende malen opgenomen in de psychiatrie (laatste maal in 2014, en wordt sindsdien ambulant opgevolgd)
- Zijn diagnose blijft dezelfde met paranoïde schizofrenie zonder positieve evolutie
- Als medicatie neemt hij heden:
 - Zyprexa: olanzapine, antipsychoticum
 - Leponex: clozapine, antipsychoticum
- Hij heeft nood aan mantelzorg gezien de beperkte zelfredzaamheid

In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld,

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- Aanvraag Medcoi van 10-3-2018 met het unieke referentienummer 10844
- Aanvraag Medcoi van 17-10-2018 met uniek nummer 11665

2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 44, afkomstig uit Marokko zonder problemen kan behandeld worden in zijn thuisland gezien opvolging door psychiaters, psychologen, eventuele opnamemodaliteiten in een beschermde omgeving evenals thuiszorg beschikbaar zijn, alsook de noodzakelijke medicatie olanzapine en clozapine. In het kader van de medicamenteuze therapie zijn bloedanalyse beschikbaar voor het controleren van de medicatie en de biologie.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Haast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In 2002, na akkoorden met de WHO, stemde Marokko wet 65-00, die een universeel systeem van gezondheidszorg verzekerde voor iedereen.

In Marokko bestaan er twee naast elkaar staande systemen van gezondheidszorg namelijk:

- Le Régime d'Assistance Médicale of RAMED
- L'Assurance Maladie Obligatoire of AMO

In maart 2015 was 58% van de bevolking reeds aangesloten bij één van de twee systemen.

De AMO werd in 2005 opgericht met de bedoeling gezondheidszorg te garanderen in de publieke en private sector, voor werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden, studenten, vroegere verzetsstrijders en leden van het vrijheidsleger. Tot op heden is men nog niet geslaagd in het volledige opzet, maar is er reeds een dekking voor werknemers in de private en publieke sector en voor studenten. Werknemers uit de private sector en gepensioneerden zijn aangesloten bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CVSS), de publieke sector is aangesloten bij de Caisse Nationale des Organismes de la Prévoyance

Sociale (CNOPS).² Personen die onder het AMO-systeem vallen, krijgen behandelingen en medicijnen terugbetaald door de verzekering, Het percentage van terugbetaling varieert tussen de 70 en 100 %.

De RAMED werd opgericht in 2012. Er zijn twee categorieën mensen die kunnen genieten van de voordelen van RAMED:

- personen die als 'kwetsbaar' beschouwd worden: zij betalen een bijdrage van MAD 120.(+/- 10 euro) per persoon,*
- personen die als 'arm' beschouwd worden: zij kunnen gratis beroep doen op het systeem.*

Begunstigden van RAMED krijgen gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat ze eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum» Volwassenen zonder familie, alsook personen zonder verblijfplaats kunnen gratis genieten van het RAMED-systeem. De beperking van het systeem is dat alleen medicatie in hospitalisatiesetting terug betaald wordt.

Om aanspraak te kunnen maken op het RAMED-systeem, moet men bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken.

Er bestaat eveneens een vorm van sociale zekerheid voor personen die zich inschrijven in het systeem. Hieronder zijn vergoedingen vervat voor arbeidsongeschiktheid bij ziekte of werkloosheid.

Specifiek voor betrokkene kunnen we stellen dat hij geen persoonlijke bewijzen voorlegt die aantonen dat hij geen toegang heeft tot de nodige zorg in het land van herkomst.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, MOslim/Turkije, § 68).

Sinds 2012 heeft het Ministerie van Volksgezondheid zich als specifiek doel gesteld om de mentale gezondheidszorg beter uit te bouwen met een betere toegankelijkheid en meer centra. Deze evolutie is volop bezig met de integratie van afdelingen voor mentale zorg in algemene ziekenhuizen en gespecialiseerde opvangmodaliteiten (zoals aangetoond in de beschikbaarheid). De zorg voor betrokkene is gratis.

Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren. Het staat hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de schizofrenie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit Indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko,"

Wat betreft de motiveringsplicht die rust op de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van een medisch advies verstrekt in het kader van artikel 9ter van de veemdelingenwet, benadrukt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een vrije beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen. Er kan van de ambtenaar-geneesheer bij het

opstellen van zijn medisch advies niet worden vereist dat hij verwijst naar stavingstukken, noch dat hij zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de ambtenaar-geneesheer ertoe verplicht worden de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959).

Voormelde beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer – en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om hem opdrachten te geven tot het verrichten van welbepaalde bijkomende handelingen, dan wel het raadplegen van externe bronnen – impliceert evenwel niet dat uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier niet zou dienen te blijken waarom laatstgenoemde de aangehaalde medische problematiek, dan wel de vooropgestelde behandeling niet weerhoudt. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert immers niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

De betreffende beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent derhalve niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beoordelingsvrijheid doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, wat onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

In het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of de vaststellingen en het besluit van de ambtenaar-geneesheer afdoende, dit is pertinent en draagkrachtig, zijn in het licht van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker spitst in het eerste onderdeel van het middel zijn betoog toe op de nood aan mantelzorg.

Hij verwijst in dit kader vooreerst naar het standaard medisch getuigschrift van 17 april 2018. Hierin staat inderdaad de nood aan mantelzorg te lezen. Meer bepaald noteert de behandelende arts onder punt “B/ DIAGNOSE: (...) *Er is zeer beperkte zelfredzaamheid. (...) en dient van nabij opgevolgd te worden. Mantelzorg is absoluut nodig*” en onder punt “F/ indien van toepassing: *zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?(...) toezicht mantelzorgers*”.

Daarnaast refereert verzoeker naar het attest van 18 april 2018 waarin onder meer wordt gesteld: “Hij heeft een zeer beperkte zelfredzaamheid. *Hij heeft nood aan intensieve ondersteuning door mantelzorgers en hulpverlening.*”

Verzoeker verwijst tot slot naar zijn verzoekschrift van 21 januari 2013 en het vonnis van de vrederechter van december 2011 waaruit hij telkens citeert. In het medisch attest van 18 april 2018 leest de Raad inderdaad een opname “*onder gedwongen statuut*” van 17 december 2011 tot 29 februari 2012 en in het standaard medisch getuigschrift van 17 april 2018 een opname van 17 december 2011 tot 31 mei 2012.

In het medisch advies van 19 oktober 2018 erkent de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker een 44-jarige man is gekend sinds 2005 met schizofrenie. Hij vermeldt dat verzoeker verschillende malen opgenomen werd in de psychiatrie, de laatste maal in 2014, en sindsdien ambulant wordt opgevolgd, dat zijn diagnose dezelfde blijft met paranoïde schizofrenie zonder positieve evolutie. Hij somt de medicatie op en stelt dat verzoeker nood heeft aan mantelzorg gezien de beperkte zelfredzaamheid.

Uit het medisch advies blijkt dan ook enerzijds dat de nood aan mantelzorg wordt erkend door de ambtenaar-geneesheer. Er blijkt echter niet uitdrukkelijk dat de nood aan mantelzorg door de ambtenaar-geneesheer ook in zijn onderzoek betrokken werd. Nochtans blijkt dat het model van het standaard medisch getuigschrift, dat de regelgever zelf heeft opgesteld ten behoeve van de dienst Humanitaire Regularisaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken, voorziet dat de behandelende arts onder meer attesteert of mantelzorg al dan niet medisch vereist is (zie rubriek F/ van de voorgedrukte vragen op het standaard medisch getuigschrift). Derhalve moet worden geoordeeld dat de noodzaak aan mantelzorg wel degelijk een element is dat bij de beoordeling van de aanvraag moet worden betrokken. Zoals hoger weergegeven, moet worden vastgesteld dat de noodzaak tot mantelzorg in de medische attesten d.d. 17 april 2018 en 18 april 2018 duidelijk werd benadrukt.

Wat de mantelzorg betreft, meent verweerder in de nota met opmerkingen dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat er geen rekening zou gehouden zijn met de nood aan mantelzorg, nu de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat uit onderzoek is gebleken dat thuiszorg ook beschikbaar is en dit niet wordt tegengesproken door verzoeker.

Er wordt echter opgemerkt dat mantelzorg een zorg is die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt gegeven aan een hulpbehoevende, door één of meerdere leden van diens directe omgeving, waarbij de zorgverlening direct voortvloeit uit de sociale relatie. Van Dale omschrijft mantelzorg als “*zorg gegeven door gezinsleden, buren of vrienden*”. Ook uit het stuk 4 dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en terug te vinden is op de website “*Netwerk voor mantelzorgers, van maandag tot zondag*” blijkt in dezelfde zin onder meer dat mantelzorg gaat om extra zorg, niet wordt verleend binnen het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk, voortvloeit uit de sociaal-emotionele relatie die iemand heeft met de persoon voor wie hij zorgt en geen synoniem is voor thuiszorg.

Hieruit blijkt dan ook dat thuiszorg niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met mantelzorg zoals verweerder tracht te doen in de nota met opmerkingen, wat overigens een niet dienstig *a posteriori* betoog betreft.

De ambtenaar-geneesheer motiveert tevens: “*Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.*”

De ambtenaar-geneesheer erkent dat verzoeker sinds 2005 gekend is met schizofrenie, al verschillende malen werd opgenomen in de psychiatrie en ambulantly wordt opgevolgd. Uit hogervermelde attesten blijkt dat mantelzorg nodig is, hetgeen door de ambtenaar-geneesheer wordt erkend en dat een gedwongen opname heeft plaatsgevonden. Niettegenstaande de uitdrukkelijke erkenning van de nood aan mantelzorg, dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde zich beperkt tot een algemene veronderstelling en dat nagelaten werd er zich *in casu* van te verzekeren dat familiale omkadering effectief aanwezig is in Marokko. Bovendien kan de Raad verzoeker bijtreden waar hij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had van de aanvraag van verzoeker tot gezinshereniging als descendent ten laste van zijn Belgische moeder. Verweerder verwijst immers in het feitenrelaas van de nota met opmerkingen naar de beslissing van 23 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hierover wordt het stilzwijgen bewaard. Daarentegen wordt in de nota met opmerkingen gesteld dat verzoeker niet aantoont dat die onwaarschijnlijkheid niet correct zou zijn en dat hij niet aantoont dat hij niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst op wie hij tijdelijk beroep zou kunnen doen. Dit komt, rekening houdende met de concrete elementen *in casu*, kennelijk onredelijk voor.

Gelet op het erkende ziektebeeld van verzoeker en de nood aan mantelzorg gezien de beperkte zelfredzaamheid, komt het overigens ook kennelijk onredelijk over ervan uit te gaan dat zelfs al zou verzoeker familie, vrienden of kennissen hebben in Marokko, zoals de ambtenaar-geneesheer zonder meer aanvaardt als een waarschijnlijkheid, deze mensen zouden kunnen instaan voor de mantelzorg voor verzoeker. Hierbij gaat men niet alleen te kort door de bocht aangaande de inhoud van mantelzorg, maar verliest men ook uit het oog dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft, wat verweerder overigens zelf aangeeft.

Voormelde standaardmotivering omtrent de zorg die slechts berust op een waarschijnlijkheid, is *in casu* gelet op de voorgelegde attesten niet afdoende. De concrete elementen in *casu* worden niet betrokken in het onderzoek zodat het onderzoek in deze omstandigheden niet voldoende werd geïndividualiseerd.

De motivering is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden in de aangegeven mate aangenomen. Ook de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Zoals vastgesteld, brengt verweerder geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden.

Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt nietig verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN